

SFÂNTUL ISAAC SIRUL

† 28 IANUARIE

SĂ RĂBDĂM NEDREPTATEA

Dacă cel milostiv nu se ridică mai presus de dreptatea sa, nu e milostiv. Aceasta înseamnă că el nu trebuie numai să miluiască pe oameni din ale sale, ci și să rabde cu bucurie nedreptatea de la ceilalți, chiar dacă i-a miluit. Căci când va birui dreptatea prin milă, atunci se va încununa nu cu cununile dreptilor din lege, ci cu cele ale celor desăvârșiți din Evanghelie. Pentru că a da cineva săracilor din ale sale și a îmbrăca pe cel gol și a iubi pe aproapele ca pe sine însuși,

și a nu nedreptăți, nici a minți, le-a poruncit și legea veche. Dar desăvârșirea economiei Evangheliei poruncește așa: «Celui ce ia ale tale, nu i le cere înapoi și tot celui ce cere, dă-i». Ba trebuie răbdată cu bucurie nu numai nedreptatea în privința lucrurilor și a celorlalte din afară, ci și a-și pune sufletul însuși, pentru fratele. Adică miluiește cu adevărat nu cel ce numai dă fratelui său ceva, ci cel care, auzind sau văzând că ceva întristează pe fratele, arde cu inima. La fel, cel ce e lovit de fratele său și nu-i răspunde la fel, fără să se rușineze din pricina aceasta, nici nu se supără în inima lui.

Sursa: **Sfântul Isaac Sirul**, *Cuvinte despre sfintele nevoițe, Filocalia X*

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 11 aprilie	08:00	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite → Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, Episcopul Râmnicului
Marți 12 aprilie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 16 aprilie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta lui Lazăr. Pomenirea morților
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 17 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Intrarea Domnului în Ierusalim
	18:00	Denia → Sfânta și Marea Luni

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

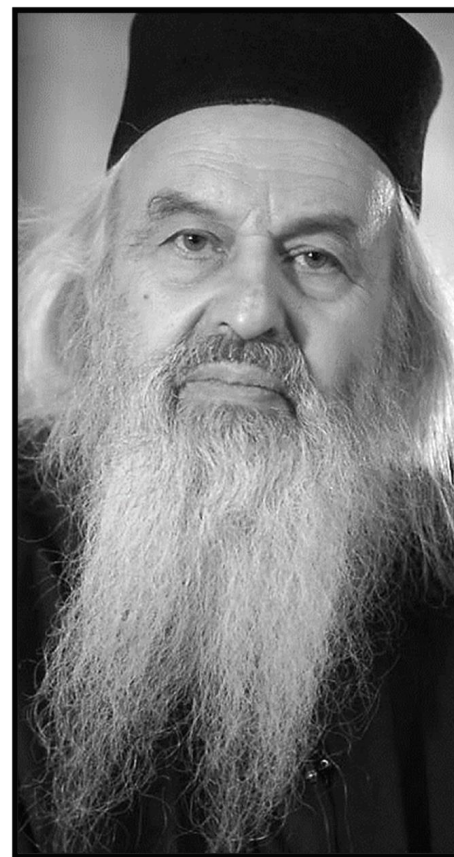

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Chiar dacă am trece prin toate nevoițele ele sunt neadevărate și neroditoare dacă nu vor fi însoțite de simțământul dureros al pocăinței.” – Sfântul Ioan Scărarul

Nr. 433 / 10 aprilie 2022

PĂRINTELE
RAFAIL NOICA

SCHITUL LĂZEȘTI,
MUNȚII APUSENI

POCĂINȚA, AVÂNTUL SUFLETULUI CĂTRE VEȘNICIE

S-a vorbit mult despre pocăință ca temei al vieții creștine. Pocăința, această Cenușăreasă a terminologiei bisericești – în general, nimeni nu are mult apetit pentru pocăință, dar avem o strâmbă înțelegere a termenului. Toată terminologia bisericească, duhovnicească trebuie să o reînvățăm, pentru că nu mai vorbim graiul sfinților noștri părinți. Am văzut mereu nevoia de a ne întoarce la terminologia veche. De ce fiecare meserie își are graiul ei specific? Atunci de ce credem că putem să exprimăm toate tainele Bisericii într-un limbaj accesibil tuturor? Trebuie să ne facem noi o datorie din a învăța graiul bisericesc, pentru a înțelege terminologia și a prinde adevăratul înțeles. Noi auzim un cuvânt, dar îl înțelegem în măsura experienței noastre de zi cu zi, care poate să nu fie duhovnicească, și atunci îl înțelegem într-un sens psihic sau chiar trupeș. De exemplu, curăția sufletească, tot ce ne

vorbește Sfânta Scriptură – dacă n-ai trăit măcar o clipită de această curăție, nu știi ce este. Avem o idee despre ea, cum știm de apă și săpun, dar de multe ori confundăm lucrurile. Pe mine mă uimește curăția Maicii Domnului, cum poate ea să fie atât de apropiată de femeile care nasc și nu se „scârbește” tocmai ea, care are curăția adevărată? Cer Maicii Domnului să vă împărtășească curăția cea adevărată!

Revenind la pocăință, avem ideea de plâns, de tristețe, de părere de rău. Eu aș desființa termenul de „părere de rău”, aș folosi mai mult căință, durere, pentru că părerea de rău este slabă, este limitată.

Ce este pocăința? Descopăr că pocăința este nimic altceva decât avântul unui suflet de la viața asta biologică – și, de la un punct încolo, plicticoasă –, către nețărnire, către veșnicie. Avântul înseamnă să călătorești undeva, și nu vorbim simbolic. Este o călătorie reală, doar că nu fizică. Pentru a ajunge la Împărăția Cerurilor, la nestrăciune, la sfințenie, la veșnicie, facem o călătorie lăuntrică. Trecând prin anumite experiențe de-a lungul vieții, ajungi să vezi lucruri pe care nu le-ai văzut înainte. Ce înseamnă asta? De unde erai și până unde ai ajuns acum, vezi noi priveliști – iată călătoria lăuntrică, duhovnicească, dar absolut concretă și reală. Ce înseamnă în greacă metanoia, metania? Schimbarea minții – de la

experiența pământească, limitată, s-o trecem dincolo.

Ascultarea presupune disciplină, care nu prea atrage pe mulți; ascultarea prin rugăciune, prin atenția la reacția părintelui meu duhovnicesc prin graiul căruia îmi vorbește Dumnezeu mie, dezvoltarea auzului duhovnicesc, pentru a ajunge să deslușim când ne vorbește Dumnezeu și când ne vorbește „glasul străinului”.

Plânsul, durerea sunt primele elemente, căci avântul către cele veșnice se poticnește de cele din trecut, de păcate, de patimile care nu ne lasă să avansăm. Doamne, cum să trec de bariera asta, de zidul ăsta de beton prin care nu văd nimic, de peretele prin care nu pot să trec? Există plânsuri și plânsuri, nu oricare plâns este cel drept. Există plâns psihic, stârnit de evenimente exterioare, care nu e de folos. Plânsul duhovnicesc este un efect al gustării din dragostea cea smerită a lui Dumnezeu. S-a vorbit și de emoții. Emoția este la nivel psihic, sufletesc, dar există echivalentul duhovnicesc al emoției, când sufletul este mișcat lăuntric: străpungerea inimii. Aveam în vechime cuvântul umilință, al cărui înțeles s-a deformat între timp, de la sensul originar al cuvintelor umilenie (în slavonă), katanixis (în greacă): o străpungere a inimii de către harul dumnezeiesc care înmoaie inima de frumusețea harului dumnezeiesc. Sufletul este așa de adânc mișcat, încât izbucnește

în lacrimi, văzând barierele păcatelor și patimilor, este așa de străpuns de durerea că acestea îl lipsesc de ceva atât de minunat, încât fiind mișcat lăuntric de această dulceață, varsă sumedenie de lacrimi care vin din dragostea de Dumnezeu. Unde nu este dragoste de Dumnezeu, lacrimile nu vor curge, și este vorba de acea dragoste care nu se poate împlini, care nu poate ajunge la Cel Iubit. Această stare este exact ca starea psihică, din paralel, dar poartă o altă calitate, o altă energie, o altă terminologie.

Am căutat să înțeleg adevăratul înțeles și cuprins al cuvintelor și asta a schimbat multe în viața mea – din păcate încă nu destul, dar este o călătorie. Mântuirea este o scară cu zece trepte. Fiecare știm unde suntem pe scara asta. Să ne ajute Dumnezeu să punem piciorul pe prima treaptă și pe următoarea treaptă și să ne ajute Dumnezeu să ajungem pe treapta a zecea, ca să ne întoarcem la Dumnezeu, la Care n-am fost niciodată, dar să ne întoarcem totuși – cu Dumnezeu toate sunt paradoxuri! Aceasta este calea – adevărata călătorie a pocăinței le vindecă pe toate. Ce vedeți nevindecă, și toate durerile prin care treceți, vor fi răscumpărate de Dumnezeu, numai El știe când și cum, eu n-am de unde să știu asta, pentru că nu sunt Dumnezeu sau... nu sunt încă.”

Sursa: **Ieromonahul Rafail Noica, Colocviul „Întâlnirea cu Duhovnicul”, Iași, 2016**

PĂRINTELE EMILIANOS SIMONOPETRITUL

1934 – 2019

DESPRE GÂNDURI

Gândul este întotdeauna un element străin. După cum ochiul nu suportă nimic străin în el și încearcă să-l îndepărteze, așa se întâmplă și cu inima și cu mintea noastră. Gândul însă ne atacă, pentru că găsește în inima noastră un corespondent. Fulgerul nu cade oriunde, cade acolo unde găsește un contact. Așa și gândul cade ca un trăsnet în inima care are elemente de contact. Gândurile noastre corespund dorinței inimii noastre, precum visele omului, dar în acestea sufletul lucrează subconștient, în timp ce în gânduri se amestecă și voința noastră. Gândul este ceva pe care îl iubim și cu care ne-am obișnuit. După cum îmi îmbrățișez fratele adesea și apoi vreau să-l îmbrățișez mereu, așa și gândul este o persoană, un lucru, o voie, ceva ca un ipostas duhovnicesc sau material, pe care l-am îmbrățișat, l-am iubit, l-am trăit. Gândurile nu sunt străine de cele ce există în sufletul nostru. Noi le băgăm, lăsând deschisă fereastra, lucru ce descoperă neputințele voinței noastre, că nu l-am iubit pe Dumnezeu cât trebuie, că nu l-am predat încă.

Sursa: **Arhimandrit Emilianos Simonopetritul, Tâlcuiri la Avva Isaia – Cuvinte ascetice**, Ed. Sf. Nectarie